

ΕΓΩ ΒΛΕΠΩ ΠΙΣΤΗ

Των Ανδριάνας Μούρτου, Σταματίνας-Ασπασίας Μωραΐτη, Μαρίας Νταλαούτη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΓΙΑΤΡΟΣ
- B) ΕΓΩ
- Γ) ΑΣΘΕΝΗΣ
- Δ) ΦΩΝΗ

ΕΓΩ:

Από την πρώτη στιγμή που έκανα το πρώτο μου βήμα στη Γη κατάλαβα ότι ήμουν διαφορετικός. Η μαμά μου πάντα έλεγε ότι η διαφορετικότητα είναι μια δύναμη που με έκανε να νιώθω σαν έναν ήρωα ο οποίος είχε την δύναμη να σηκώσει όλα τα σημαντικά και τα ασήμαντα που βαραίνουν τον κόσμο αυτό.

Όμως καθώς μεγάλωνα και δεχόμουν μειονεκτικά σχόλια από τον κόσμο γύρω μου, η ζωή μου άρχισε να καταρρέει. Μέχρι τότε ήμουν ο ήρωας του παραμυθιού μου. Τότε έγινα ένας απλός, καθημερινός, κοινός θνητός που το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να καμουφλαριστεί στον μαύρο ανθρώπινο τοίχο, χωρίς να ξεχωρίζει. Κάποιες φορές ευχόμουν να ήμουν ένα άσπρο πρόβατο ανάμεσα στα υπόλοιπα άσπρα. Κοίταζα τον εαυτό μου στον καθρέφτη και αντί για το άσπρο πρόβατο που έχει χαθεί απ' το πλήθος των ομοίων του, έβλεπα μια μαύρη πάπια ανάμεσα σε ολόλευκους, καμαρωτούς κύκνους. Μισούσα κάθε κομμάτι του εαυτού μου. Όπου πήγαινα έβλεπα επικριτικά βλέμματα και ένιωθα λες και σκάναραν το κάθε εκατοστό του εαυτού μου.

Κάθε μέρα περνούσε αργά και βασανιστικά. Κάθε λεπτό, κάθε δευτερόλεπτο, κάθε κλάσμα του δευτερολέπτου έκανα βόλτες στο μυαλό μου δημιουργώντας σενάρια πως θα ήταν η ζωή μου χωρίς την αναπηρία μου.

Είχα ανάγκη από ένα στήριγμα. Αν και η οικογένειά μου ήταν πάντα δίπλα μου, μού έλειπε ένας συνομήλικος φίλος. Στο πρώτο μου σχολείο ήμουν απόμακρος από τους γύρω μου. Οι δάσκαλοι με συμπαθούσαν. Το ίδιο και τα παιδιά. Όταν όμως άλλαξα σχολείο, όλοι με περιγελούσαν και με εξευτέλιζαν. Ήμουν λύκειο όταν οι συμμαθητές μου άρχισαν να μου ασκούν βία.

Δεν είχα μιλήσει. Τώρα μιλάω. Ξέρω πια μέχρι πού είναι ικανός ο κόσμος να φτάσει. Για αυτό, γιατρέ μου, έχω περιορίσει τις εξόδους μου στον έξω κόσμο. Όσο πιο ψυχρός είσαι, τόσο πιο μακριά σου τον κρατάς. Είναι σαν να δημιουργείται ένα αόρατο τείχος όταν είσαι μόνος, το οποίο δεν καταστρέφεται ούτε πέφτει. Όμως δεν μπορείς ούτε εσύ να προσθέσεις κάτι στην κατασκευή του. Φανταστείτε το φτιαγμένο από ανθεκτικό, γερό, ακριβό μάρμαρο που δεν υπάρχει πια στην αγορά.

Ο γιατρός τον άκουγε τόση ώρα σιωπηλός σαν να είχε καταπιεί την γλώσσα του.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Μάλιστα. (αποφάσισε να πει για να σπάσει τη σιωπή που είχε τυλίξει το δωμάτιο)
<<Σκεφτείτε όμως τι σας έχει προσφέρει αυτή η αναπηρία>>.

ΕΓΩ:

Πόνος. Πόνος και θλίψη. Απέχθεια για τους ανθρώπους. Αυτά μου έχει προσφέρει. Ξέρετε, όταν ήμουν μικρός πίστευα ότι οι άνθρωποι δε θα μου συμπεριφέρονταν με <<ειδική μεταχείριση>>. Πίστευα ότι θα με αποδέχονταν έτσι όπως είμαι. Αλλά ήμουν μικρός και ανίδεος. Δεν ήξερα. Τώρα όμως ξέρω. Παραξέρω θα έλεγα.

Θυμάμαι πως οι άνθρωποι έκριναν χωρίς να με γνωρίζουν. Μου συμπεριφέρονταν λες και η αναπηρία μου ήταν μεταδοτική.

Στο σπίτι μου, η κατάσταση που επικρατούσε ήταν λύπη, μια μάταιη προσπάθεια να με κάνει να γελάσω. Το κλίμα ήταν μουντό.

Όλα αυτά τα κατάλαβα όταν ήρθε η πρώτη μου ερωτική απόρριψη. Δεν το πήρα και πολύ καλά. Από τότε κανείς δε με ξαναείδε να γελάω. Είχα κάνει στέκι το μπαλκόνι μου. Αυτό ήταν και η φυλακή μου.

Παρατηρούσα τον ήλιο να δύει και μαζί του και η ζωή μου. Μου άρεσε πολύ ο ήλιος. Ειδικά όταν έδυε. Ήταν σαν σκουριά, που λερώνει τον αστάλινο ουρανό. Επίσης μου άρεσε να βγαίνω στην τεράστια αυλή μας. Ο πατέρας μου, πριν παρατήσει τη μάνα μου, είχε φυτέψει εκεί ένα δέντρο. Το αγαπούσα πολύ. Μύριζε το άρωμα του πατέρα μου. Ξέρετε γιατί τον λέω <<πατέρα μου>>; Γιατί έχω την ανάγκη να προσδιορίσω ότι είναι δικός μου. Δε θέλω να μου τον πάρουν. Που είχα μείνει; Ααα, ναι. Στο δέντρο.

Παρατηρούσα με τις ώρες τη μεγάλη κουφάλα του στο κέντρο και γινόμουν ένα με το κενό που έπρεπε να νιώθει. Ήταν κούφιο. Μόνο το περιτύλιγμα στέκονταν όρθιο. Μέσα του ήταν άδειο. Χωρίς ουσία. Προσπαθούσα μάταια να κλείσω όλη μου τη θλίψη στην κουφάλα του δέντρου αυτού και να την άφηνα όλη εκεί. Ας μην μου την έδινε πίσω. Δε θα με λυπούσε.

Είχα και άλλο ένα κοινό με αυτό το δέντρο. Είχε και αυτό δάκρυα. Το ρετσίνι κυλούσε σαν βροχή στον κορμό του, σαν δάκρυα που είχαν κρυσταλλώσει. Το δέντρο αυτό ήταν καρδιά κάποτε. Ο πατέρας μου λάτρευε τα καρύδια. Μου μάθαινε πώς να τα σπάω. Δεν έχω άλλες αναμνήσεις από τον πατέρα μου. Ή τουλάχιστον η μνήμη μου προσπαθεί να τις διώξει. Ο ήλιος, το δέντρο, τα καρύδια αποτελούσαν μέχρι πριν λίγο καιρό τις ωραιότερες αναμνήσεις μου. Θέλω να έχω ως ωραία ανάμνηση το χειρουργείο που θα υποβληθώ μεθαύριο.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Γιατί θέλετε τόσο πολύ να αλλάξετε το στοιχείο που σας κάνει ξεχωριστό;

Ακούστηκε η γνωστή ιατρική φωνή.

ΕΓΩ:

Από τη στιγμή που είσαι διαφορετικός, είσαι και τέρας. Όταν ήμουν 16, πήγα σε μία συναυλία ενός σπουδαίου τραγουδιστή. Είχα την ατυχία να συναντήσω κάποιους συμμαθητές μου. Οι συμμαθητές μου, μόλις με είδαν, άρχισαν να με κοροϊδεύουν. Μου έσκισαν το εισιτήριο και μου πήραν τα χρήματα που είχα πάνω μου. Ο κόσμος γύρω στέκονταν στη θέση του και δεν τους είπε τίποτα. Οι περισσότεροι απομακρύνονταν ή συνέχιζαν ανενόχλητοι στον δρόμο τους. Ήμουν στην εφηβεία! Αυτό το γεγονός με στιγμάτισε.

Στο δωμάτιο επικρατούσε σιωπή. Ο γιατρός δεν είχε σκοπό να μιλήσει. Τι να έλεγε δηλαδή;

ΕΓΩ:

Πάω να ξεκουραστώ, γιατρέ μου.

Ο γιατρός ακούμπησε το καροτσάκι του και ήταν έτοιμος να τον μετακινήσει.

ΕΓΩ:

Ξέρω τον δρόμο, γιατρέ, θα πάω μόνος μου.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Όπως θέλετε...

Καθώς πήγαινα στο δωμάτιό μου, έπεσε πάνω μου ένας άλλος ασθενής που είχε τα ίδια κινητικά προβλήματα.

ΑΣΘΕΝΗΣ:

Με συγχωρείτε, (απολογήθηκε ο άνδρας) Καινούργιος ασθενής;

ΕΓΩ:

Ναι. Μεθαύριο θα απαλλαχτώ από τα προβλήματά μου.

ΑΣΘΕΝΗΣ:

Τι εννοείτε;

ΕΓΩ:

Φαντάζομαι με καταλαβαίνετε. Έχετε το ίδιο πρόβλημα! Για αυτό άλλωστε είστε εδώ!

ΑΣΘΕΝΗΣ:

Ααα όχι. Η γυναίκα μου χτύπησε και την έφερα στο νοσοκομείο.

ΕΓΩ:

Κατάλαβα. Δεν έχετε σκεφτεί ποτέ τη ζωή σας χωρίς τα κινητικά προβλήματα που έχετε;

ΑΣΘΕΝΗΣ:

Γιατί να τα σκεφτώ;

ΕΓΩ:

Η αντιμετώπιση των ανθρώπων στο πρόβλημά σας δεν σας έχει κάνει...

ΑΣΘΕΝΗΣ:

Δυνατό. Αυτό με έχει κάνει. Σημασία δεν έχει η πτώση που θα έχετε αλλά η δύναμη που θα αποκτήσετε από την πτώση σας. Πρέπει να ξανασηκωθείτε.

ΕΓΩ:

Αν πέσετε με δύναμη και δεν μπορείτε να σηκωθείτε;

ΑΣΘΕΝΗΣ:

Όσο πιο πολύ πονάτε, τόσο πιο εύκολα ξανασηκώνεστε. Σκεφτείτε το καλά. Με συγχωρείτε, τώρα, πρέπει να δω τη γυναίκα μου..

Ο άνδρας χάθηκε από τα μάτια μου. Άκουσα μέσα μου μια φωνή να μου λέει:

ΦΩΝΗ:

Σύνελθε Κώστα. Ήρθες εδώ για να χειρουργηθείς. Όχι για να αγαπήσεις την αναπηρία σου!

Πήρα μια απόφαση. Ακολούθησα όλα τα βελάκια που βρήκα χαραγμένα στους τοίχους και μπήκα στο γραφείο του γιατρού με φόρα.

ΕΓΩ:

Το αποφάσισα! Δε θα χειρουργηθώ! Αγαπάω τη διαφορετικότητά μου! Δε θα πέσω στην παγίδα των ανθρώπων! Είμαι διαφορετικός. Το παραδέχομαι! Αυτός είμαι. Και σε όποιον αρέσω! Ξαναρωτήστε με αυτό που με είχατε ρωτήσει νωρίτερα.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Εεε τι σας έχει προσφέρει η αναπηρία σας;

ΕΓΩ:

Δύναμη! Αυτογνωσία! Αισιοδοξία! Ενέργεια! Έπεσα. Δεν τα παρατάω! Ξανασηκώνομαι! Αυτό είναι το νόημα της ζωής. Να μπορείς να δεις πέρα από αυτό που βλέπουν οι άλλοι. Εγώ βλέπω πίστη!

ΤΕΛΟΣ